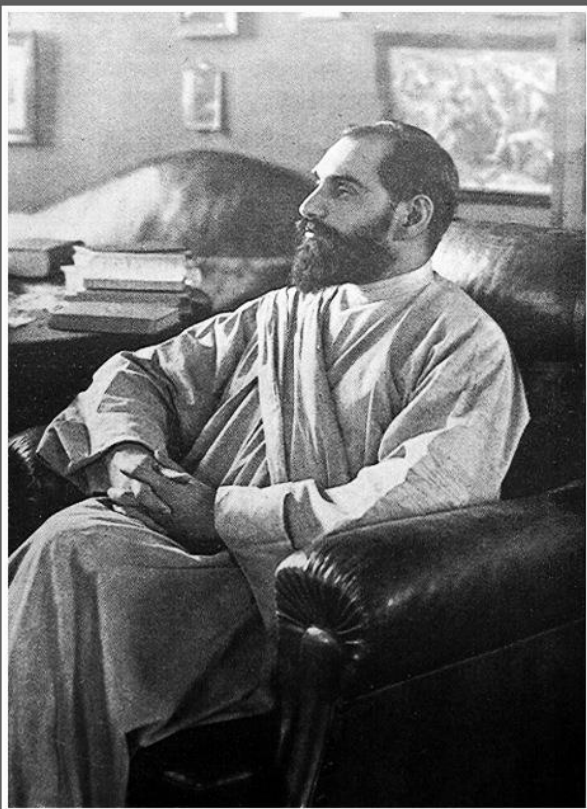

Resničnost in religija

Meditacije o Bogu, človeku in naravi

Sadhu Sundar Singh

Naslov v originalu:

Reality and Religion: Meditations on God, Man and Nature

Prva izdaja: 1924

V slovenščino prevedel Janko Žagar

Izdano v samozaložbi 2025

www.novorazodetje.si

Sadhu Sundar Singh

Resničnost in religija

Meditacije o Bogu, človeku in naravi

Vsebina

Beseda o avtorju	1
Uvoda	5
Predgovor	8
1. Namen stvarjenja	9
2. Utelešenje	10
3. Molitev	11
4. Meditacija	14
5. Prihodnje življenje	17
6. Novo rojstvo	18
7. Ljubezen	19
8. Misel in razum	20
9. Filozofija in intuicija	21
10. Popolnost	22
11. Resnični napredek in uspeh	24
12. Križ	25
13. Svobodna volja	27
14. Pravila zdravja	28
15. Vest	29
16. Čaščenje Boga	30
17. Iskanje resničnosti	32
18. Kesanje in odrešenje	34
19. Izvirni greh	36
20. Vedanta in panteizem	37
21. Kristus, naše zatočišče	38
22. Veliki in mali sovražniki	39
23. "Tujci in romarji na zemlji"	41
24. Vera in čistost	43
25. Kristusova razodetja	44
26. Ponižnost	45
27. Čas in večnost	46

Beseda o avtorju

Sundarjeva družina in versko ozadje.

Sadhu Sundar Sing je izhajal iz starodavne bogate aristokratske sikhovske družine. Rodil se je v Punjabu na severu Indije v vasi Rampur v državi Patiala 3. septembra 1889. Očetu je bilo ime Sher Singh in je bil lastnik in gospodar zemljiškega posestva. Njegova mati, globoko verna žena, ga je vzgajala v skladu s plemenito tradicijo sikhov. Njegov dom ni bil samo poln materialnih dobrin, ampak tudi resnične pobožnosti. Sundarjeva mati, ki je bila kulturna in religiozna žena, je že zelo zgodaj prebudila v svojem sinu, ki je bil z njo močno povezan, občutek za božansko in večno. Sundar je govoril o svoji materi pogosto z veliko ljubeznijo in spoštovanjem zaradi dobrih temeljev, ki jih je postavila za njegovo nadaljnje življenje.

Kot Sikh se je učil o hinduizmu in skupaj s starši obiskoval hindujske tempelje in tempelje sikhov. Do sedmega leta si je že zapomnil Bhagavad Gito. Pri štirinajstih letih ni obvladal samo Ved, starodavnih svetih knjig hinduizma, ampak je prebral tudi Koran, sveto knjigo muslimanov. Nato je srečal nekaj sadhujev, ki so ga učili jogo. Sadhu je naziv za Hindujca, ki je svoje življenje posvetil religiji in se odpovedal vsem posvetnim užitkom.

V zgodnjem obdobju življenja ga je mati vsak teden peljala k nogam sadhuja, asketskega svetega moža, ki je živel nedaleč stran v džungli. Mati ga je spodbudila, da je postal sadhu. Nekoč mu je rekla: »Ne bodi sebičen in materialističen kot tvoji bratje, ampak si prizadevaj najti mir za svoj um in se trdno drži svoje vere. Bodi sadhu.« Vendar ni nikoli dosegel miru v svojih meditacijah. Zahvaljujoč poznanstvu, ki jih je imela njegova mati z nekaterimi ženami iz britanskega misijona v Raipurju, je Sundar lahko vstopil v šolo, ki so jo vodili misijonarji. Tam je prvič prišel v stik s Svetim pismom. Takrat ga to ni zanimalo. Namesto tega se je vneto zakopal v hinduizem in jogijske vaje.

Njegovo srečanje s Kristusom Apd 9,1-20

S smrtjo njegove matere, ko je imel komaj štirinajst let, se je njegovo življenje močno spremenilo. Mladi Sundar je postajal vedno bolj obupan in agresiven. Prepričan, da je to, kar je učil Jezus, popolnoma napačno, je v pridigarje celo metal kamenje in k temu spodbujal tudi druge. Njegovo sovraštvo do lokalnih misijonarjev in kristjanov je doseglo vrhunec v javnem sežiganju Svetega pisma, ki ga je trgal stran za stranjo in metal v ogenj.

Toda ne glede na to, kako zelo se je trudil, v svoji religiji ni mogel najti miru, ki ga je iskal. Prišel je do točke, ko je začel razmišljati o samomoru in kmalu zatem si je nameraval vzeti življenje. Padel je v obup: odločil se je, da se bo vrgel pod vlak Ludhiana express, če mu Bog ne bo razkril prave poti miru.

Tri dni po tem, ko je pred svojim očetom zažgal Sveto pismo, se je zbudil ob treh zjutraj in odšel ven na dvorišče, obsijano z mesečino, na obredno kopanje, ki so ga pred čaščenjem Boga izvajali pobožni hindujci in sikhi. Potem se je vrnil v svojo sobo in pokleknil, sklonil glavo do tal in prosil Boga, naj se mu razkrije. Toda nič se ni zgodilo. Razmišljal je, da bi se vrgel pred vlak, ki je vsako jutro ob 5. uri peljal mimo njegove hiše, v upanju, da bo našel mir v svoji prihodnji reinkarnaciji.

Ni vedel, kaj naj pričakuje: glas, vizijo, trans? Pa vendar se ni nič zgodilo in čas prihoda Ludhiana expressa se je hitro bližal. Še enkrat je ponovil svojo molitev. Dvignil je glavo in odprl oči in bil zelo presenečen, ko je v sobi zagledal bled oblak svetlobe. Bilo je prezgodaj za svitanje. Odprl je vrata in pogledal na dvorišče. Tema. Ko se je obrnil nazaj v sobo, je videl, da je svetloba v sobi postala svetlejša. Sprva se je bal, da bo soba zagorela. Toda nič se ni zgodilo. Nato je pomislil, da je to lahko odgovor na njegove molitve. Ko je pogledal v svetlobo, je nenadoma v sijaju zagledal Jezusov lik. Na svoje popolno presenečenje ni videl obraza nobenega od svojih tradicionalnih bogov, temveč obraz Jezusa Kristusa.

V sobi je bil Jezus, ki je sijal in izžareval neizrekljivo radost, mir in ljubezen. Ko ga je sočutno pogledal, je vprašal: »Zakaj me preganjaš?

Spomni se, da sem Jaz dal svoje življenje na križu zate.« Takrat je Sundar spoznal, da Jezus ni mrtev, ampak živi. Sundar je pred njim padel na kolena in doživel osupljivo notranjo umirjenost, kakršne še ni nikoli čutil. Podoba je izginila, mir in veselje pa sta ostala v njem.

Po tem dogodku se je njegovo življenje spremenilo. Želel se je krstiti. Čeprav je družina hotela to preprečiti, je ostal odločen. Leta 1905 je bil na svoj rojstni dan krščen v angleški cerkvi v Simli. Potem se je odločil, da bo postal sadhu, da se bo lahko posvetil Gospodu Jezusu.

Ko je postal kristjan, so se ga oče in družina odrekli. Nemočnega dečka so tako obsodili in preklinjali in rekli so mu, da mora naslednje jutro zapustiti dom svojih prednikov. S težko ranjenim srcem je tisto noč zadnjič zaspal na očetovi verandi. Naslednji dan so ga pred sončnim vzhodom vrgli ven. Razen slabega tankega oblačila, ki ga je imel na sebi, in toliko denarja, da je do Patiale prispel z vlakom, ni imel ničesar. Brezdomec, brez prijateljev in popolnoma brez sredstev za preživljanje je Sundar zapustil dom svojega otroštva.

Ko se je vkrcal na vlak, se je spomnil, da je v Rampurju majhna kolonija kristjanov. Ko je izstopil iz vlaka, se je napotil proti domu prisrčnega indijskega pastora in njegove dobre žene. Sundar je to storil po Božji previdnosti, kajti kmalu po prihodu je zelo zbolel in morali so poklicati zdravnika. Pozneje je izvedel, da je bil v hrani, ki so mu jo dali, preden je zapustil hišo staršev, smrtonosni strup. Niso hoteli biti osramočeni, hoteli so, da bi Sundar umrl na vlak. Ker je zdravnik primer razglasil za brezupen in odšel z obljubo, da se bo zjutraj vrnil na pogreb, je žena dobrega pastora celo noč sedela poleg njega in čakala, da bo umrl. Sundar je ležal v strašni smrtonosni bolečini, iz ust mu je kapljala kri in moč mu je hitro odtekala. Ko pa je tako ležal, ga je obšlo zelo globoko spoznanje, da ga Bog ni poklical iz teme, da bi umrl, ne da bi izpričal svojo vero v Kristusa, zato je začel moliti z vso močjo, ki mu je še ostala. Ko je prišlo jutro, je bil še živ, čeprav izredno šibek.

Zdravnik je izpolnil obljubo in bil osupel, ko je odkril, da je deček živ. Ko je Sundar Singh pozneje pripovedoval o tem dogodku, je povedal: »Začel se

je smejati zgodbi o vstajenju. Zjutraj sem se počutil čisto svežega in dobil novo življenje. Zdravnik je prišel in ko me je zagledal, kako sedim na soncu, je bil je zelo presenečen in osramočen in brez besed odšel. Nekaj let kasneje, ko sem bil na obisku v Burmi, sem ga srečal na shodu. »Ali me prepoznate?« je vprašal. »Ja,« sem odgovoril, »nazadnje sem te videl na smrtni postelji.« Nato mi je rekel, da je moje čudežno okrevanje pustilo na njem tak vtis, da je začel brati Sveto pismo in postal kristjan.

16. oktobra 1905 je Sundar v rumenem oblačilu, bos in brez kakršnih koli zalog, denarja ali potovalnih predmetov (Mt 10,9-10) nadaljeval svoje nomadsko življenje od vasi do vasi, vendar je tokrat sledil Jezusovim stopinjam. Od tu je življenje Sundarja Singha postalo v veliki meri podobno Kristusovemu. Ker se ni bil pripravljen odreči Kristusu, preden ga je družina zavrgla, ju Sundar vzel rumeno oblačilo sadhuja in začel življenje oznanjevalca sporočila ljubezni in miru neposredno skozi Jezusa. Ni imel ne denarja ne drugega premoženja, le Novo zavezo.

»Nisem vreden, da bi šel po stopinjah svojega Gospoda,« je rekel, »toda tako kot On tudi jaz ne želim imeti doma, niti lastnine. Tako kot On bom tudi jaz pripadal cesti in delil trpljenje svojega ljudstva, jedel s tistimi, ki mi bodo dali zavetje, in vsem ljudem govoril o Božji ljubezni.« Kot sadhu je nosil rumeno oblačilo, živel je od darov ljudi, odrekel se je vsej lastnini in se držal celibata. Bil je prepričan, da je to najboljši način, da ljudi seznani z evangelijem, saj je bil to edini način, ki so ga bili njegovi ljudje vajeni. Poleg tega je želel biti tudi popolnoma svoboden, da bi sebe lahko posvetil Gospodu.

Arthur Parker: Sadhu Sundar Singh – Poklican od Boga
(odlomek iz 7. in 8. poglavja dodano k slovenski izdaji op. pre.)

Uvod

"Kaj je Sadhu počel od takrat?"

Domnevam, da se bo tako vprašal marsikdo, ki mu je pred štirimi leti domišljijo razvnela prilika, osebnost - ali celo oddaljen pogled na žafranasto obleko - pomembnega indijskega sadhuja Sundarja Singha, ki je maja 1920 zapustil Anglijo, da bi nastopil na vrsti srečanj, pripravljenih zanj v Ameriki in Avstraliji, septembra pa se je vrnil v Indijo.

Kristjani v Kolombu in Bombaju, pristanišču, kjer je pristal v Indiji, so se zelo pripravili, da bi z javnimi ovacijami proslavili njegovo "osvojitev Zahoda". To seveda ni bilo po Sadhujevem okusu, zato je povzročil nemalo razočaranja in nekaj nejevolje, ko je zavrnil, da bi postal junak. Izognil se je množicam in se takoj odpravil na sever.

Naslednje poletje se je vrnil k tveganju in težavam misijonskega dela v Thibetu. Sledeča anekdota, povzeta po indijskem časopisu, prikazuje njegovo življenje. Nekega dne se je na osamljenem gorskem kraju na Sadhuja spravila skupina razbojnikov, ga slekla in ga očitno nameravala odpeljati. Vendar so pod vtisom njegovega vedenja oklevali. Sadhu je izkoristil predah in začel preprost verski nagovor. Še bolj navdušeni so mu vrnili obleko in ga odpeljali v svojo jamo, s čimer so izrazili pripravljenost, da bi slišali še kaj več. Čez nekaj časa so pripravili nekaj surove hrane in ga povabili, naj jo deli z njimi. Podali so mu skledo, v katero je bilo treba naliti nekaj mleka. Ker je bila zelo umazana, jo je Sadhu začel brisati, preden jo je ponudil, da bi jo napolnili. Vodja skupine mu jo je s pozorno pozornostjo vzel, jo z jezikom očistil in jo z vljudno gesto vrnil Sadhuju.

Glede posod za pitje so Indijci iz visokih kast veliko bolj občutljivi celo od najbolj občutljivih evropskih dam; vsak član družine ima svojo skodelico, ki je nikoli ne uporablja nihče drug. Toda Sadhu je cenil vljudnostno namero, sprejel prijazno uslugo v duhu, v katerem je bila mišljena, in nadaljeval s svojim govorom in obrokom. Leta 1922 je sprejel ponovno vabilo, da obišče Švico in Švedsko. Na poti v Evropo je lahko uresničil svoje življenjske sanje in obiskal svete kraje v Palestini kot gost sira Williama Willcocksa, znanega

kot pobudnika velikega jezu Assouan, ki je zanimanje zanj (v zadovoljstvo mi je, da lahko o tem razmišljam) vzbudil z branjem knjige Sadhu, ki sva jo napisala z dr. A.J. Appasamy-jem. Iz Švice, kjer so ga sprejeli z velikim navdušenjem, se je Sadhu odpravil na Švedsko, na koncu poti pa je bil štirinajst dni v Nemčiji.

Na Švedskem je bil gost nadškofa Soderbloma iz Upsale, ki je zanj organiziral neke vrste misijon in pozneje objavil znanstveno študijo o njegovi mistični izkušnji. Na celini je dejansko nastalo precej literature o Sadhu - v francoščini, nemščini in skandinavskih jezikih. Sadhu je bil kratek čas na Danskem in (mislim, da) na Norveškem, obiskal pa je tudi Nizozemsko. Nato je prišel v Anglijo, vendar ga je delo tako izčrpalo, da je moral počivati. Vendar mu je pred vrnitvijo v Indijo uspelo nagovoriti konvencijo v Keswicku in srečanje v Walesu.

Lansko poletje se je v številnih časopisih v Angliji in na celini pojavilo lažno poročilo, da je bil umorjen v Thibetu. Pred kratkim je umrl njegov oče in domnevno je govorice sprožila podobnost imen. O izvoru pričujočega zvezka ne morem storiti drugega, kot da navedem poročilo, ki mi ga je v pismu posredoval doktor Appasamy: Sadhu mi je pisal, naj se mu pridružim v Sabathu in skupaj z njim delam na njegovi novi knjigi. Sabathu je od Simle oddaljen približno dve ali tri ure vožnje z vlakom. To je vojaška postaja in je tri ali štiri tisoč metrov nad morjem. Njegov oče je vztrajal, da bi tu kupil hišo, kamor bi se sin lahko umaknil za počitek, meditacijo in študij. Sadhu je namesto bungalova, kot mu je predlagal oče, kupil veliko, čeprav staro misijonsko hišo za 10 rupij. Do te hiše pridete skozi najbolj umazan in živahen del mesta. Njegovi sosede spadajo v razred "smetarjev" (tj. tisti, ki brskajo po smeteh), ki se pogosto v nočni tišini ukvarjajo s čudno glasbo ali glasnimi prepiri. Ker pa je hiša na robu mesta, se na drugi strani odpira čudovit razgled na hribe, ki se raztezajo na kilometre daleč. Mislim, da je hiša simbol dveh svetov, s katerima si Sadhu nenehno prizadeva živeti v stiku - živahnega sveta ljudi, včasih umazanega in bednega, in sveta narave, tako lepega in mirnega. V hiši živi njegov prijatelj, zdravnik, ki dela v zavetišču za gobavce v Sabathu. Sadhu pride

sem, kadarkoli začuti potrebo po mirnem delu in študiju ali počitku. Ima sobo, v kateri hrani fotografije svojih prijateljev in drugih, ki jih je srečal na svojih potovanjih, v njej pa ima tudi nekaj knjig! Med temi knjigami sem opazil dva zvezka Izseka znanosti, ki ju je nedavno uredil profesor J. A. Thomson. Sadhu je skrbno prebral ta dva zvezka. Zdravnik, pri katerem biva Sadhu, ko pride, je poročen in ima štiri otroke. Pogosto sem z zanimanjem opazoval, kako se Sadhu pogovarja ali igra z otroki. Ljudje včasih rečejo, da bi moral Sadhu ustanoviti nekakšen samostan in vzgajati druge sadhuje. Mislim, da bi bil v takem okolju zelo nesrečen. Čeprav je 'asket', je v resnici ljubitelj družinskega življenja in se počuti najbolj srečen v domačem okolju. Sadhu je dokončal rokopis knjige Realnost in religija v jeziku urdu. Povedal je, da je dvanajst dni delal približno dvanajst ur na dan. Rokopis je držal v roki in vsebino vsakega odstavka podal v angleščini. Včasih sem dobesedno prevzel, kar je rekel, včasih pa sem zapisal vsebino njegovih odstavkov, pri čemer sem, kjer je bilo mogoče, uporabil njegov jezik. Ko sem prebral knjigo v MS, me je presenetila jasnost razlage.

B.H. Steeter
Queen's College, Oxford,
February 6, 1924.

Ideje o Bogu, človeku in naravi, ki jih večina od nas težko prenese, celo ljudem z visoko inteligenco, so tu izražene na način, ki bi bil zlahka razumljiv tudi najpreprostejšim umom. Menim, da bo knjiga kot taka dobrodošla za širok krog bralcev. Tu in tam so stavki, ki bi jih filozof ali znanstvenik lahko zavrnil; ker pa se Sadhu ne pretvarja, da je eden od njiju, se razgledani bralec ne bo pritoževal nad podrobnostmi, ampak bo raje cenil neposredno preprostost verskega vpogleda, ki preveva celoto.

B.H. Steeter
Queen's College, Oxford,
6. februar 1924

Predgovor

V tej mali knjigi sem zapisal nekaj idej in ilustracij, ki so rezultat moje meditacije. Nisem ne filozof ne teolog, temveč ponižen Gospodov služabnik, ki z veseljem premišljuje o Božji ljubezni in velikih čudežih Njegovega stvarstva. Nemogoče je opisati vse, kar o resničnosti vem in čutim s svojimi notranjimi čutili v meditaciji in molitvi. Z besedami ni mogoče izraziti vseh globokih resnic, ki jih duša občuti v teh slovesnih trenutkih. Takšne resnice, čeprav so neizrečene, dovzetni um brez težav in zlahka razume. Besede, v resnici, lahko vodijo bolj k nerazumevanju kot k resničnemu razumevanju. Ponavljam, ne morem izraziti vseh svojih globokih čustev in misli, vendar bom poskušal zapisati vsaj nekatere od njih, kolikor je v moji moči. Če bo ta poskus bralcem vsaj malo pomagal, bom pozneje poskušal pojasniti tudi druge svoje zamisli in izkušnje, ki jih zdaj iz različnih razlogov ne želim predstaviti javnosti.

Na tem mestu bi rad poudaril, da mi je pri prevajanju te knjige iz urdujščine v angleščino zelo pomagal Dr. A.J. Appasamy, magister znanosti (Harvard) in doktor filozofije (Oxon). Zahvaljujem se tudi častitemu redovniku R.W. Pellyju iz Škofijske visoke gimnazije v Kalkuti, ki je prebral rokopis in predlagal številne dragocene popravke.

Sundar Singh
Sabathu, Simla Hills
September 1923.

1 Namen stvarjenja

"V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog.... Vse je nastalo po njej in brez nje ni nastalo nič" (Jn 1,1-3).

Večna Beseda (Logos) je obstajala pred vsem časom in pred stvarjenjem vesolja. Po njej so nastale vse stvari, žive in nežive. Nemogoče je, da bi nežive stvari nastale same od sebe, ali da bi ustvarile živa bitja, saj življenje samo ustvarja življenje, vir vsega življenja pa je Bog. Bog je s svojo ustvarjalno močjo ustvaril vse nežive stvari. Vanje je vnesel življenje in človeku, najvišjemu med ustvarjenimi bitji, je "vdihnil dih življenja in postal je živa duša". " Bog je ustvaril človeka po svoji podobi in podobnosti ter mu dal oblast nad vso zemljo."

1. Namen Božjega stvarjenja ni dopolniti kakršno koli pomanjkanje v njegovem bitju, saj je popoln sam po sebi, ampak ustvarja, ker je v njegovi naravi, da ustvarja. Daje življenje, saj je podeljevanje življenja bistvo njegove življenjske moči in dejavnosti. In to, da s svojim stvarjenjem osrečuje ljudi in jim s svojo življenjsko navzočnostjo daje resnično veselje, je bistvo Njegove ljubezni. Sreča, ki nam jo prinaša ustvarjanje, ima svoje meje. Samo Bog lahko popolnoma izpolni potrebe človeških src in jih v popolnosti zadovolji. Če so ljudje brez te radosti, je to posledica njihove nevednosti ali neposlušnosti in upora proti Bogu.

2. Nešteto bitij je v vidnih in nevidnih svetovih. Skozi te brezštevilne vrste se razodevajo brezštevilne Božje lastnosti. Vsaka vrsta v skladu s svojimi zmožnostmi odraža določen vidik Božje narave. Tudi prek grešnikov se razodeva njegova očetovska ljubezen, saj jim daje priložnost, da se pokesajo in v njem doživijo večno življenje miru in veselja.

2 Utelešenje

1. Otrok lahko prebere besedo "Bog" zgolj kot besedo, ne da bi razmišljal o Resnici, ki se skriva za njo. Ko pa njegov um dozori, začne razmišljati in razumeti vsaj nekaj pomena od te besede. Prav tako kot začetnik v duhovnem življenju, ne glede na to, kako učen je, o Kristusu, utelešeni Besedi, razmišlja kot o velikem človeku ali celo preroku, vendar ne gre dlje v svoji oceni o njem. Ko pa raste v duhovni izkušnji in uživa v njegovi navzočnosti, se začne zavedati dejstva, da je Kristus utelešeni Bog, v katerem "telesno biva vsa polnost božanstva" (Kol 2,9). "V njem je bilo življenje in življenje je bilo luč za ljudi" (Jn 1,4).

2. Človek z besedami svoje osebnosti ne more ustrezno izraziti, čeprav lahko včasih za izražanje svojih zamisli celo iznajde nove besede, niti s simboli in ilustracijami. Tudi telo ne more izraziti vseh lastnosti in moči duše, ki sestavljajo osebnost. Z drugimi besedami, dokler je človek na tem svetu je veliko skritega v njegovi osebnosti, in le del je razkrit. Duhovno bitje se lahko v celoti izrazi v duhovnem svetu le takrat, ko vsi pogoji, tako zunanji kot notranji, ustrezajo njegovim potrebam in mu pomagajo pri napredku. Če to velja za človeškega duha, kako je lahko za večno Beseda nemogoče, da bi svoje Božanstvo ustrezno razodela skozi telo! Razodel se je, kolikor je bilo mogoče in potrebno za človekovo odrešenje. Toda njegova resnična slava se bo v polnosti razodela šele v nebesih.

3. Lahko se pojavi vprašanje: Kako lahko verjamemo v Resničnost, ne da bi jo v celoti videli in spoznali? Naj na tem mestu poudarim, da popolno poznavanje Resničnosti ni nujna, da bi verjeli v Resničnost. Na primer, nekateri telesni organi, od katerih je tako zelo odvisno naše življenje, ostajajo skriti našim očem. Nihče še nikoli ni videl svojih možganov ali srca, pa vendar nihče nikoli ne zanika, da jih ima. Če ne moremo videti svojih možganov in srca, od katerih je v veliki meri odvisno naše življenje, kako težko mora biti videti Stvarnika naših možganov in srca, od katerega je odvisno vse naše življenje.

3 Molitev

1. Obstajajo rastline, ki svoje liste in cvetove zložijo, ko Sonce zaide, in jih spet razgrnejo, ko se jih zjutraj nežno dotakne sončna svetloba. Tako absorbirajo toploto in življenje Sonca, ki sta tako potrebna za njihovo rast in obstoj. Prav tako so v molitvi naša srca odprta Soncu pravičnosti in smo varni pred nevarnostmi in težavami teme ter rastemo v polnost Kristusove postave.

2. Z molitvijo ne moremo spremeniti Božjih načrtov, kot mislijo nekateri ljudje. Toda človek, ki moli, je sam spremenje. Značaj duše, ki je nepopolna v tem nepopolnem življenju, se vsakodnevno trudi doseči popolnost. Ptica sedi nad svojimi jajcih. Sprva je v jajcih le nekakšna tekočina brez oblike. Toda ko mati še naprej sedi nad njimi, se snov brez oblike spremeni v obliko matere. Sprememba se ne zgodi v materi, temveč v jajcih. Ko molimo, se torej Bog ne spremeni, ampak se mi spremenimo v Njegovo veličastno podobo in podobnost.

3. Iz zemlje se dviga para, ki jo povzroča sončna toplota. V nasprotju z zakonom gravitacije se dvigne v zrak, nato pa pade kot dež in naredi zemljo rodovitno. Podobno se tudi naše resnične molitve, ki jih podžiga ogenj Svetega Duha, dvigajo k Bogu, premagujejo greh in zlo ter se vračajo na zemljo polne Njegovih blagoslovov.

4. Ctenophore ali morske rebrače so tako zelo občutljive, da bi jih pljuskanje vala raztrgalo na koščke. Vedno, ko se pojavi vsaj namig o bližajoči se nevihti, se potopijo globoko v morje, zunaj dosega nevihte in stran od valov. Prav tako se človek molitve, ko pričakuje Satanove napade ter nevihto greha in trpljenja v svetu, takoj potopi v ocean Božje ljubezni, kjer je večni mir in tišina.

5. Neki filozof je šel k mistiku. Nekaj časa sta sedela skupaj v tišini. Potem, ko je ta že hotel oditi, je rekel mistik filozofu: "Čutim vse, kar misliš." Filozof pa je rekel: "Jaz pa ne morem niti misliti vsega, kar ti čutiš." Jasno je, da zemeljska modrost ne more čutiti in razumeti Resničnosti. Le tisti, ki v molitvi komunicirajo z Bogom, lahko resnično spoznajo Resničnost.

6. Čudoviti mir, ki ga človek molitve občuti med molitvijo ni rezultat njegove domišljije ali misli, ampak je posledica Božje navzočnosti v duši. Para, ki se dviga iz ribnika, ne more postati velik oblak in se spustiti kot dež. Takšni veliki oblaki, polni dežja, ki pogasi žejno zemljo in jo naredi rodovitno, lahko nastanejo le iz mogočnega oceana. Mir ne prihaja iz naše podzvesti, temveč iz neizmerne oceana Božje ljubezni, s katerim smo v stiku ko molimo.

7. Sonce opoldne večno sveti. Spreminjanje dneva in noči ter gibanje letnih časov niso posledica Sonca, temveč vrtenja Zemlje. Prav tako je Sonce pravičnosti "isto včeraj in danes in na veke" (Heb 13,8). Če smo vzneseni od veselja ali pa zatopljeni v mrak, je to posledica našega položaja v odnosu do Njega. Ko mu v premišljevanju in molitvi odpremo svoje srce, nam bodo žarki Sonca pravičnosti zacelili rane naših grehov in nam podarili popolno zdravje (Mal 3,18-23).

8. Naravni zakoni so določeni načini, s katerimi Bog deluje v človeku in drugih bitjih za njihov napredek in korist. Čudeži niso v nasprotju z zakoni narave. Obstajajo višji zakoni narave, ki jih običajno ne poznamo. Čudeži so v skladu s temi višjimi zakoni. V molitvi postopoma spoznavamo te višje zakone. Najvišji čudež je napolnitev naših duš z mirom in veseljem. Morda mislimo, da je takšen mir v svetu greha in trpljenja nemogoč. Toda nemogoče postane mogoče. Jabolka ne rastejo v vročih deželah, mango pa ne v zasneženih. Če bi rasla, bi lahko o tem govorili kot o čudežu. Vendar pa tropske rastline rastejo v hladnih deželah, če so zanje pripravljeni ustrezni pogoji.

9. Če bi vsi ljudje imeli dovzetnega duha in pripravljeno uho ter bi slišali Božji glas, ki jim govori, evangelistom in prerokom ne bi bilo potrebno razglašati Božje volje. Toda vsi ljudje niso tako dovzetni. Zato so potrebni pridigarji Besede. Včasih pa je z molitvijo lahko naredimo več dobrega kot s pridiganjem. Človek, ki v jami zavzeto moli, lahko s svojo molitvijo precej pomaga ljudem. Iz njega izhajajo vplivi, ki se učinkovito širijo naokrog, čeprav tiho, tako kot se brezžična sporočila prenašajo z nevidnimi sredstvi in tako kot se besede, ki jih govorimo, s skrivnostnimi vibracijami prenašajo

na druge.

10. Včasih najdemo zelena in rodovitna drevesa, ki rastejo na suhi zemlji, kjer ni veliko dežja. Ob skrbnem pregledu je bilo ugotovljeno, da so ta drevesa sveža in zelena ter rodijo sadove, ker se njihove skrite korenine dotikajo skritih vodnih tokov, ki tečejo skozi zemljo. Morda bomo presenečeni, ko bomo videli moke molitve, ki so polni miru, izžarevajo veselje in sredi bede in greha tega sveta vodijo rodovitno življenje. To je zato, ker z molitvijo skrite korenine njihove vere segajo do Izvira žive vode in iz njega črpajo energijo in življenje ter prinašajo sadove za večno življenje (Psalm 1,2-3).

11. Konice korenin dreves so tako občutljive, da se skorajda po instinktu obrnejo stran od mest, kjer ni hrane, in se usmerijo na mesta, kjer lahko nabirajo sokove in življenje. Tudi molivci imajo to moč razločevanja. Z neomajno intuicijo se odvrnejo od prevar in iluzij ter najdejo Resničnost, od katere je odvisno vse življenje.

12. Ljudje, ki se v molitvi ne pogovarjajo z Bogom, niso vredni, da bi se imenovali ljudje. Podobni so izurjenim živalim, ki lahko ob določenem času počnejo določene stvari na določene načine. Včasih so celo slabši od živali, saj se ne zavedajo svoje ničevosti v sebi, svojega odnosa do Boga ter svojih dolžnosti do Boga in ljudi. Toda ljudje molitve dosežejo pravico, da postanejo Božji sinovi, in Bog jih oblikuje po svoji podobi in podobnosti.

4 Meditacija

1. Možgani so zelo subtilen in občutljiv instrument, opremljen s številnimi finimi čutili, ki v meditaciji sprejemajo sporočila iz nevidnega sveta in spodbujajo ideje, ki so daleč nad običajnim človeškim mišljenjem. Možgani teh idej ne ustvarjajo, temveč jih sprejemajo iz duhovnega, nevidnega sveta zgoraj in jih razlagajo v pogojih in okoliščinah, ki jih ljudje poznajo. Nekateri ljudje prejemajo takšna sporočila v sanjah, drugi v videnjih, tretji pa med budnostjo v meditaciji. Molitev nam omogoča, da med tako prejetimi sporočili razlikujemo med koristnim in nekoristnim, saj v resnični molitvi od Boga priteče svetloba in osvetli najgloblji, občutljivi del duše, ki je vest ali moralni čut. Bogate barve, lepa glasba ter drugi čudoviti pogledi in zvoki iz nevidnega sveta se odražajo v notranjem delu možganov. Pesniki in slikarji, pogosto ne da bi razumeli njihov pravi vir, pokušajo v svojih pesmih in slikah interpretirati te nevidne resničnosti, ki vplivajo nanje. Človek, ki meditira, pa se tako rekoč dotakne srca teh resničnosti in uživa v njihovi blaženosti, saj sta si njegova duša in duhovni svet, iz katerega prihajajo, tesno sorodna.

2. Včasih se ob obisku novih krajev počutimo, kot da smo tam že bili ali kot da smo z njimi v neki neznani povezavi. Za to je mogoče ponuditi tri razlage. Prvič, nekdo drug, ki je obiskal te kraje, je morda razmišljal o njih in nam brez naše vednosti na skrivnosten način posredoval svoje zamisli. Drugič, morda smo videli druge kraje, ki so jim podobni, in spomin na podobnost se je v naših mislih pojavil v novi obliki. Ali tretjič, v naše misli je morda padel odsev nevidnega sveta, saj je naša duša povezana s tem svetom in pogosto na nas, ne da bi se zavedali, vplivajo vtisi iz tega sveta. Ta svet je kopija nevidnega sveta - z drugimi besedami, manifestacija duhovnega sveta v materialni obliki. Na naše misli nenehno vpliva podobnost med obema svetovoma. Ko dovolj časa preživimo v meditaciji, postane ta povezava med obema svetovoma vse bolj izrazita in jasna.

3. V meditaciji se razkrije resnično stanje duše. Ko se s tem ukvarjamo, v

nekem smislu dajemo priložnost Bogu, da nam spregovori in nas blagoslovi s svojimi najbogatejšimi blagoslovi. Ne glede na to, kaj domnevamo, nobena misel, beseda ali dejanje niso nikoli izbrisani. Vtisne se v našo dušo - z drugimi besedami, zapiše se v "knjigo življenja". Meditacija nam omogoča, da vse počnemo v strahu in ljubezni do Boga in da ohranjamo čiste vpise v knjigi Življenja, od katerih je odvisna naša prihodnja blaženost ali bolečina.

4. Bog je neskončen, mi pa smo končni. Neskončnega Boga res ne moremo v celoti razumeti, vendar je v nas ustvaril čut, ki nam omogoča, da v njem uživamo. Ocean je ogromen in ne moremo videti vseh njegovih neizmernih prostranstev in vedeti vsega o njegovih velikih zakladih. Vendar lahko že s konico jezika takoj začutimo, da je ocean slan. Nismo spoznali vsega, kar je treba vedeti o oceanu, vendar smo s čutom za okus ugotovili najpomembnejše dejstvo o naravi njegove vode.

5. V strahu, jezi ali norosti ljudje počnejo nenavadne stvari in zlomijo celo železne verige. Ta moč je očitno prirojena človeku, vendar se izrazi le, če je vsa njegova energija usmerjena v en cilj. Podobno lahko v meditaciji človekova moč, okrepljena z Božansko močjo, razbije suženjstvo greha ter opravi veliko in koristno delo. Hkrati pa se lahko ta od Boga dana moč, če jo uporabljamo na napačen način, izkaže za nevarno. Bombe, strojnice, topovi - kako mogočni so, pa vendar kako uničujoči in nevarni!

6. Ko smo zatopljeni v misli, ne opazimo vonja rož, čara glasbe ali lepote narave, čeprav smo popolnoma zavestni. Zdi se, da za nas ne obstajajo. Prav tako se ljudem, ki so zatopljeni v posvetne stvari zdi, da duhovne resničnosti ne obstajajo. Gledajo in ne vidijo, poslušajo pa ne slišijo (Mt 13,13).

7. Nekega dne sem videl cvet in začel razmišljati o njegovem vonju in lepoti. Ko sem globlje razmišljal, sem za Njegovo stvaritvijo videl Stvarnika, čeprav skritega pred mojim pogledom. To me je napolnilo z veseljem. Toda moje veselje je bilo še večje, ko sem ugotovil, da On deluje v moji lastni duši. Privedlo me je do tega, da sem vzkliknil: "Oh! Kako čudovit Si!, ločen od svojega stvarstva, a ga vedno napolnjuješ s Svojo veličastno

navzočnostjo."

8. Kristus ni ničesar napisal. Prav tako ni prosil svojih apostolov (Janezov evangelij?), da bi zapisali njegov nauk. To pa zato, ker so njegove besede predvsem duh in življenje. On ve, da se življenje lahko prelije le v življenje, ne pa na strani knjige. Drugič, drugi učitelji so za seboj pustili knjige, ker so se oddaljevali od svojih učencev in so jim v stiski želeli pomagati s svojimi knjigami, ki so nadomestile njihov živi glas. Po drugi strani pa naš Gospod ni nikoli zapustil svojih učencev. On je vedno z nami in njegov živi glas in navzočnost nam vedno dajeta nasvete. Po njegovem vnebohodu je isti Duh, ki prebiva v učencih, navdihnil učence, da so napisali evangelije.

9. Če vedno znova ponavljamo isto misel, besedo ali dejanje, to postane navada, navada pa oblikuje značaj. Zato moramo, kar koli mislimo, rečemo ali storimo, dobro premisliti, kakšne bodo njihove posledice, dobre ali slabe. Ne smemo biti ravnodušni pri delanju dobrega, sicer smo v nevarnosti, da izgubimo sposobnost delati dobro. Dobro narediti neko stvar je težko; še težje je odpraviti napako in jo popraviti; pokvariti stvar pa je povsem enostavno. Za rast drevesa je potrebno veliko časa in truda, posekati pa ga je tako enostavno. Ko je drevo suho in mrtvo, ga je nemogoče ponovno oživiti.

5 Prihodnje življenje

1. Vera v prihodnje življenje je bila prisotna pri vseh narodih v vseh časih. Želje pomenijo možno izpolnitev. Žeja pomeni obstoj vode, lakota pa obstoj hrane. Želja po večnem življenju je že sama po sebi dokaz njene izpolnitve.
2. Spet imamo nekaj višjih, plemenitejših želja Duha, ki jih na tem svetu ni mogoče izpolniti, zato mora obstajati drugi duhovni svet, v katerem se te želje lahko izpolnijo. Ta materialni svet nikakor ne more zadovoljiti naših duhovnih hrepenenj.
3. Resnično željo duše lahko izpolni le Bog, ki je ustvaril dušo in željo po njem, ki je v njej s tem neločljivo povezana. Ker je Bog ustvaril človeka po svoji podobi, ima človek v sebi nekaj božanske narave, ki hrepeni po druženju z Njim. Podobno išče podobno po zakonih bivanja. In ko bomo ukoreninjeni v večnem bitju, ne bomo čutili le zadovoljstva, ampak bomo v Njem imeli tudi večno življenje.

6 Novo rojstvo

1. Znano je, da otroci v veliki meri podedujejo značaj svojih staršev. Nanje vpliva tudi okolje, npr. navade staršev in drugih, s katerimi so v stalnem stiku. Otroci slabih staršev, ki živijo v slabem okolju, bodo zagotovo slabi. Takšne okoliščine jim onemogočajo, da bi bili dobri. Če se taki otroci izkažejo za dobre, je to velik čudež. Vemo, da se takšni čudeži dogajajo bolj ali manj povsod. Ti čudeži dokazujejo obstoj velike skrite moči, ki razbija okove in osvobaja ljudi iz suženjstva greha ter grešnike spreminja v nova bitja. To je novo rojstvo. Sveti Duh je velika skrita moč, ki deluje za odrešenje tistih, ki se pokesajo in verujejo v Kristusa.
2. Veliko je bilo zločincev, ki se kljub strogim kaznim, ki so jim jih izrekle njihove vlade, niso niti malo spremenili. Niti ljubezen njihovih dragih in prijateljev, niti njihovo opominjanje nanje nista imela nobenega učinka. Uporabljena so bila vsa mogoča sredstva za njihovo poboljšanje, vendar brez uspeha. Včasih pa so se, ko so jih pripeljali h Kristusu, v trenutku popolnoma spremenili in postali novi ljudje. Takrat so se tisti, ki so bili sebični in so živeli v grehu, v svojem življenju spremenili ter začeli pomagati in služiti drugim. Prej so preganjali in ubijali druge; zdaj so sami pripravljeni biti preganjani in ubiti za druge. To pomeni biti ponovno rojen. Ali ni to zadosten dokaz, da je Kristus Odrešenik človeka, da je Veliki zdravnik, ki pravilno diagnosticira njegove bolezni in jih ozdravi? Kdo drug lahko ozdravi zlomljeno srce, če ne On, ki je Stvarnik srca? Kdo drug kot On lahko spremeni grešnike v svetnike?

7 Ljubezen

1. Bog je vir ljubezni. Sila gravitacije, ki ohranja svetove v prostoru, je tako rekoč, manifestacija te duhovne sile v materiji gravitacije, ki je ljubezen in katere vir je Bog. Magnet privlači jeklo, ne zato, ker je jeklo dragocena kovina, temveč zato, ker ima jeklo sposobnost odzivanja. Ne privlači pa zlata. Zlato je lahko dragocenejše, vendar se ne odziva. Bog na podoben način privlači grešnike, pa naj bodo še tako grešni, če se pokesajo in se mu odzovejo, ne pa drugih, ki so samopravični in se ne prepustijo vplivu njegove ljubezni.

2. Poljub je zunanje znamenje materine ljubezni do otroka. Če ima otrok nalezljivo bolezen, ga mati morda ne bo poljubila, vendar njena ljubezen do trpečega otroka ni manjša, ampak večja, saj potrebuje več njene skrbi in ljubezni. Prav tako se lahko zdi, da Bog navzven zapušča tiste, ki so postali žrtev okužbe greha, vendar je njegova ljubezen do njih neskončno večja od materine ljubezni do otroka. Tako kot njegove druge lastnosti, je tudi njegova potrpežljivost neskončna. Ljudje kot majhni kotlički ob najmanjši krivici hitro zavrejo z jezo. Ne pa Bog. Če bi bil Bog tako jezen, bi se svet že zdavnaj spremenil v kup ruševin.

3. Če dva moška ljubita isto osebo, postaneta tekmeca in sta ljubosumna drug na drugega. Vendar to ne velja za človekovo ljubezen do Boga. Človek, ki ljubi Boga, ni ljubosumen, če tudi drugi ljubijo Boga, temveč je žalosten, če ga ne ljubijo. Razlog za to razliko med ljubeznijo človeka do človeka in ljubeznijo človeka do Boga je v tem, da je Božja ljubezen neskončna. Človek se ne more z enako naklonjenostjo odzvati vsem, ki ga ljubijo, saj je njegova zmožnost ljubezni omejena; Božja zmožnost ljubezni pa je brezmejna in zato jo je dovolj za vse.

4. Kristus bo živel v nas in vse naše življenje bo postalo podobno Njegovemu. Sol, ko se raztopi v vodi, lahko izgine, vendar ne preneha obstajati. O njeni navzočnosti se lahko prepričamo tako, da okusimo vodo. Prav tako bo Kristus, ki prebiva v nas, čeprav ga ne vidimo, drugim razviden iz ljubezni, ki nam jo podarja.

8 Misel in razum

1. Misli niso le vtisi zunanjih stvari na naša čutila, temveč tudi odzivi našega uma na vtise, ki pridejo do nas skozi čutila. Tako sta rast in napredek uma v smeri doseganja popolnosti odvisna tako od zunanjih kot tudi od notranjih razmer. Drevo ima lahko življenje samo po sebi, vendar preden se njegovi listi razvijejo, cvetovi razcvetijo in plodovi dozoriijo, potrebuje zrak, svetlobo in toploto. Drevo je torej za svojo rast in zrelost odvisno od določenih zunanjih in notranjih razmer.

2. Z zunanjimi čutili spoznavamo zunanji svet, z notranjimi čutili pa notranji duhovni svet. Nastanek misli v umu o čemer koli je dokaz ne le za um, ki misli, ampak tudi za obstoj te stvari. Z drugimi besedami bi lahko rekli, da je misel odraz te stvari v našem umu. Včasih se nam zgodi, da nas misel napelje k razmišljanju, čeprav tega ne nameravamo, kar pomeni, da se v našem umu zrcali nekaj zunanjega. Kjer je vonj, morajo biti tudi rože: oblika ali barva teh rož je lahko našim očem skrita, vendar nam vonj pove, da so tam rože. Tako misli namigujejo na predmete. Um je kot ogledalo. Podobe v ogledalu pomenijo, da so pred ogledalom predmeti. Ne glede na to, ali je ogledalu to všeč ali ne, se ti odsevajo v njem. Po drugi strani pa ogledalo nima življenja, um pa ga ima. Zrcalo ne more ustvarjati podob, lahko le odseva; um pa ima tudi prirojene ideje. V drugih pogledih je um kot ogledalo, saj se v njem odražajo ideje o zunanjih stvareh, včasih tudi brez sodelovanja uma samega pri odsevu. Abstraktne ideje so iskre, ki izvirajo iz ognja resničnosti.

3. Odsevi v našem umu se ne ujemajo vedno z resničnostjo. Različnim ljudem se lahko zdijo različni glede na njihove različne zmožnosti. Naše predstave o Bogu so zdaj nepopolne, toda z nenehnim življenjem v Njegovi navzočnosti bomo dosegli resnično razumevanje Njegovega Bitja.

9 Filozofija in intuicija

1. Priznati je treba, da filozofija že stoletja ni naredila nobenega napredka. Ponavljajo se isti stari problemi in iste stare rešitve, čeprav v novih oblikah in z novimi besedami. V Indiji se vol z zavezanimi očmi ves dan vrti okoli stiskalnice za olje. Ko zvečer odpre oči, ugotovi, da se je gibal le v krogu in ni prišel daleč, čeprav je pridelal nekaj olja. Čeprav filozofi potujejo že stoletja, še vedno niso dosegli svojega cilja. Iz materiala, ki so ga zbrali tu in tam, so proizvedli nekaj olja, ki so ga pustili v svojih. Vendar to olje ne zadostuje, da bi odpravilo suhost človeških potreb. Hoditi naprej je delo vere in intuicije, ne pa filozofije. Ne glede na to, kako obsežno je naše znanje, ima navsezadnje svoje meje.
2. Nekateri filozofi so naredili samomor, ker niso potešili žeje po znanju. Empedokles se je vrgel v krater Etne, da bi potešil žejo po znanju in dosegel skupnost bogov, ne da bi umrl naravne smrti. Astronom, ki ni razumel nenavadnih gibanj plimovanja, se je v obupu vrgel v valove in poiskal vodni grob. Takšni ljudje, namesto da bi Stvarnika našli v njegovi stvaritvi in bili v njem zadovoljni, so v njegovi stvaritvi izgubili tako Stvarnika kot sebe. To kaže, da filozofija, čeprav si prizadeva razumeti Resničnost, ne uspe; nihče ne more razumeti Resničnosti z razumom. Če kdo misli, da lahko s svojim znanjem prepozna Resničnost, se moti. Če bi namreč temeljito poznali eno stvar, bi morali poznati celotno vesolje, saj je vsaka stvar povezana z vsemi drugimi stvarmi, in da bi vedeli vse o njej, je treba poznati vse njene odnose. Tu se moramo skloniti pred Resničnostjo in v veri hoditi skupaj z njo.
3. Intuicija je tako občutljiva kot konica prsta, z dotikom takoj začuti prisotnost Resničnosti. Morda ne more podati logičnega dokaza, vendar trdi tako: V celoti sem zadovoljna. Takšen mir lahko pride le od Resničnosti. Zato sem našel Resničnost. Srce ima razloge, o katerih glava ne ve ničesar. Potrebujemo veliko časa, da izvemo veliko o cvetju. Za uživanje v njenem vonju pa potrebujemo le trenutek. Tako deluje tudi intuicija.

10 Popolnost

1. V skladu z zakoni narave je za doseganje popolnosti potrebno rasti postopoma po stopnjah. Le tako se lahko pripravimo in usposobimo za usodo, za katero smo bili ustvarjeni. Zaradi nenadnega ali prehitrega napredka smo šibki in nepopolni. Oves, ki na Laponskem zraste v nekaj tednih, ne daje enake hranljivosti kot pšenica, ki zori šest mesecev. Bambus vsak dan zraste za en metre in se dvigne dvaindvajset metrov visoko, vendar v notranjosti ostaja prazen in votel. Za popolnost je zato potreben počasen in postopen napredek.
2. Res je, da je popolnost mogoče doseči le v popolnem okolju. Toda preden vstopimo v popolno okolje, moramo iti skozi nepopolno okolje, v katerem se moramo truditi in boriti. Ta boj nas naredi močne in pripravljene na popolno okolje, tako kot sviloprejki boj v zapredku omogoči, da se iz njega izvali kot čudovit metulj. Ko bomo dosegli popolno stanje, bomo videli, kako so nam te stvari, za katere se zdi, da so nas ovirale, v resnici, čeprav skrivnostno, pomagale doseči popolnost.
3. V človeku so semena nešteti lastnosti, ki se na tem svetu ne morejo razviti, ker tukajšnja sredstva ne omogočajo njihove rasti in razvoja k popolnosti. V svetu, ki prihaja, bodo našla okolje, potrebno za doseganje popolnosti. Vendar se mora rast začeti tukaj. Prezgodaje je še, da bi lahko podrobno povedali, kakšni bomo, ko bomo dosegli popolnost. Vendar bomo popolni, kakor je popoln naš Oče, ki je v nebesih (Mt 5,48).
4. Na tem svetu ni pravega miru. Zaradi greha je mir na tem svetu porušen. Resnični in trajni mir je mogoče najti le v "Princu miru". Voda se zliva z višin ali bruha iz globin, da bi našla svojo raven in dosegla mir. Prav tako se mora človek spustiti z višin svojega napuha in se dvigniti iz globin svojega greha, da bi z doseganjem svoje ravni lahko počival v miru in spokojnosti.
5. Na gori spremenjenja so učenci, čeprav še niso dosegli popolnosti, tako uživali v družbi našega Gospoda ter Elija in Mojzesa, da so si želeli narediti tri šotore in tam prebivati (Mt 17,3-4). Koliko bolj bomo mi, ko bomo

popolni, večno uživali v družbi našega Gospoda, njegovih svetnikov in angelov v nebesih!

11 Dejanski napredek in uspeh

1. Če ljudje prevzamejo zunanje navade in načine življenja civiliziranih narodov, ne da bi sprejeli temeljna načela, s katerimi napredujejo, bo rezultat uničujoč. Vlade tega sveta so le kopije nebeške vlade, katere kralj je Bog. Zato se bodo vlade tega sveta verjetno zmanjšale in propadle, če Bog, ki je vir vse dobrote in reda, ne bo vladal v srcih upraviteljev in državljanov, vladarjev in vladanih. Nekateri želijo živeti moralno življenje brez Boga, vendar pozabljajo, da je vsa morala brez Boga votla in mrtva.
2. Brez duhovnega napredka je posvetni napredek navidezen in lažen, saj se svetovni napredek ne doseže brez izgube za druge. Ljudje tečejo na dirki, zmagovalec zmaga tako, da prehiti ostale. Njihov poraz postane njegova zmaga. En trgovec obogati na račun drugih. Po drugi strani pa je duhovni napredek resničen, saj napredek enega človeka pomaga in je odvisen od uspeha drugih. Izkušnje dokazujejo, da tisti, ki dela v dobro drugih, pomaga tudi samemu sebi, pogosto ne da bi se tega zavedal.

12 Križ

1. Če nam je vseč ali ne, križu ne moremo ubežati. Če ne bi nosili Kristusovega križa, bi morali nositi križ sveta. Sprva se morda zdi Kristusov križ težak, križ sveta pa lahek; vendar izkušnje kažejo, da je križ sveta v resnici težak in da je rezultat njegovega sprejemanja smrt sužnja, kot v času rimskega cesarstva. Toda Kristus je svoj križ spremenil v slavo. Prej je bil križ simbol sramote in smrti, zdaj pa pomeni zmago in življenje. Tisti, ki nosijo križ iz izkušnje vedo, da jih križ nosi in jih varno pelje k njihovi usodi. Križ tega sveta pa nas vleče navzdol in vodi v pogubo. Kateri križ ste vzeli vi? Ustavite se in razmislite.
2. Križ je pri različnih ljudeh različen, glede na njihovo delo in duhovno stanje. Navzven je morda videti poln žebeljev, vendar je v svoji naravi sladek in miren. Medonosna čebela ima želo, vendar proizvaja sladek med. Zaradi strahu pred zunanjimi težavami križa ne smemo izgubiti njegovih velikih duhovnih blagoslovov.
3. Neveden popotnik, ki je utrujen od hoje po gorah, bi lahko pomislil, da se je Bog z ustvarjanjem gora zmotil in da bi bilo veliko bolje, če bi ustvaril le ravnine. To pomeni, da se ne zaveda številnih načinov uporabe gora in bogastva, ki je v njih shranjeno. Po eni strani gore ohranjajo kroženje vode, kroženje vode na zemlji pa je prav tako potrebno kot kroženje krvi v telesu. Na enak način vzponi in padci v življenju ter težave pri prenašanju križa ohranjajo naše duhovno življenje v obtoku, preprečujejo njegov zastoj in prinašajo duši neštete blagoslove.
4. Med veliko vojno so bili na rodovitnih krajih izkopani jarki in uničena polja. V teh jarkih so se začele čez nekaj časa pojavljati lepe rože in plodovi. Odkrili so, da je bila zemlja rodovitna, pod njo pa je bila zemlja, ki je bila še bolj rodovitna. Ko torej nosimo križ in trpimo, pridejo na dan skrita bogastva naše duše. Ne smemo obupati nad procesom, ki se zdi uničujoč, saj sproži delovanje skritih, neizkoriščenih moči naše duše.
5. V Švici je pastir ovci zlomil nogo. Na vprašanje, zakaj je to storil, je odgovoril, da je imela slabo navado. Druge ovce je zapeljevala na napačno

pot in jih vodila na nevarne višine in prepade. Ovca je bila tako jezna, da ga je včasih, ko jo je pastir prišel nahraniti, poskušala ugrizniti. Čez nekaj časa pa je postala prijazna in mu je lizala roke. Ravno tako Bog skozi žalost in trpljenje vodi tiste, ki so bili neposlušni in uporni, na pot varnosti in večnega življenja.

6. Ko je hladen, vsak plin absorbira nekaj svetlobnih žarkov, ko je vroč, jih oddaja. Ravno tako se dogaja, ko smo duhovno hladni. Živimo v temi, čeprav okoli nas nenehno sije Sonce pravičnosti. Ko pa se v nas zaradi trenja križa razplamti ogenj Svetega Duha in nastane toplota, smo z njegovimi žarki najprej razsvetljeni sami, nato pa to luč prenašamo na druge.

7. Diamanti ne zaslepijo z lepoto, če niso brušeni. Ko so brušeni, nanje padajo sončni žarki in jih naredijo sijoče s čudovitimi barvami. Tako bomo, ko nas bo križ oblikoval, zasijali kot dragulji v Božjem kraljestvu.

13 Svobodna volja

1. Sposobni smo razlikovati med dobrim in zlim ter izbrati eno od njiju. To pomeni, da lahko v skladu z omejitvami svojega bitja svobodno delujemo. V nasprotnem primeru bi bila moč, ki jo imamo, da lahko razlikujemo med dobrim in zlim, brez pomena. Čut za okus nam pove, kaj je grenko in kaj sladko. Če ne bi bili svobodni, da bi jedli, kar izberemo, ta čut za okus ne bi imel nobenega pomena. Svobodni nismo zato, ker bi lahko ravnali drugače, ampak preprosto zato, ker smo dejavni. Če imam na primer dovolj moči, da prenesem sto funtov, sem svoboden, da jih prenesem v celoti ali delno. Če pa je breme večje od sto funtov, je to nad mojo močjo in tudi nad mojo odgovornostjo: tedaj sem svoboden od potrebe, da nosim breme, ker tisti, ki mi je naložil breme, od mene ne bo zahteval več, kot lahko storim. Zato je svoboda prisotna v obeh primerih. Če pa ne storim nečesa, kar je v mejah moje moči, potem moram trpeti zaradi svoje pomanjkljivosti in brezbržnosti, ker sem zlorabil moč, ki mi je bila dana.

2. Zla in zločina ni mogoče odpraviti s kaznovanjem zločinca. Če bi bilo to mogoče, bi morali zapreti vse zapore. Kljub strogemu kaznovanju storilcev kaznivih dejanj pa ne opazimo nobene spremembe. Prav tako ni mogoče odstraniti zla z obličja zemlje, dokler se vsak človek po svoji svobodni volji ne odloči, da ga bo izkoreninil v polni meri svojih zmožnosti. Prisila drugih nima nobenega učinka. Bog ne ujame roke morilca in ne zapre ustnic lažnivca, ker se ne vmešava v človekovo svobodno voljo. Če bi Bog to storil, bi bil človek podoben stroju; prav tako ne bi cenil resnice in našel veselja v delovanju v skladu z njo; saj je veselje lahko le rezultat dejanja svobodne volje.

3. Svet, ki je na neki način uporen proti Bogu, dela sužnje iz tistih, ki sledijo Kristusu. Ko so po Božji milosti osvobojeni suženjstva in nadzora moči sveta ter vstopijo v nebesa, takrat svet sam postane njihov suženj, saj spozna, da so vstopili v odnos s tisto živo Močjo, ki ga je ustvarila. Takrat je namesto da bi premagal, premagan. Bog tistim, ki mu služijo z ljubeznijo po svoji svobodni volji, za vedno podeli popolno svobodo.

14 Zdravstvena pravila

1. Telesna in duhovna načela zdravja so sama po sebi sredstva za zdravje. Načela niso nič drugega kot določena sredstva, s katerimi je mogoče doseči poseben cilj. Denar na primer sam po sebi ni uporaben. Je le sredstvo za pridobivanje stvari, ki jih potrebujemo. Glasba, dišave, okusna hrana, svetloba in toplota - v tem lahko uživamo, če jih imamo v zmernih količinah. Če jih je premalo, čutimo izgubo; če jih je več kot dovolj, potem trpimo, Bog nam je dal čute, zunanje in notranje, da bi nas opozorili na grozeče nevarnosti ali nam nakazali resnično srečo. Bolečina je simptom, ki kaže, da je v našem telesu ali umu nekaj narobe. Počitek in sreča sta rezultat poslušnosti zakonom Resničnosti.

2. Narava je proti nam, če smo mi proti njej; če pa si prizadevamo živeti v skladu z Naravo, nam bo, namesto da bi nam škodovala, pomagala doseči usodo popolnega zdravja, ki naj bi jo po božjem namenu dosegli s temi sredstvi. In z doseganjem popolnega zdravja bomo dosegli večno srečo v Bogu, ki je glavno hrepenenje naše duše.

15 Vest

1. Vest je moralni zakon ali čut, ki je v nas. Ni prirojena v osebnosti, razen v zarodku. Potrebuje vzgojo, usposabljanje, vaje in navade. Velik vpliv na njeno rast ima tudi okolje. Tako kot imamo estetsko sposobnost, ki nam omogoča razlikovati med grdima in lepima, imamo tudi vest, ki nam pomaga razlikovati med dobrim in zlim.
2. Bolečina v katerem koli telesnem organu je glas, ki opozarja na nevarnost. Prav tako sta bolečina in nemir v duši posledica greha. Tako kot čut za dotik v telesu nas tudi vest opozarja na prihajajočo nevarnost in pogubo ter nas spodbuja, da naredimo korake, potrebne za odrešitev.
3. Ladje v bližini obale vedo kje so, tako, da vidijo svetilnik, skale ali obris kopnega. Tiste, ki so daleč v globinah, pa lahko vodijo le zvezde in kompas. Tako sta na potovanju naše duše k Bogu vest in Sveti Duh najbolj potrebna, da bi dosegli svojo usodo in ne bi zašli s poti.

16 Čaščenje Boga

1. Skorajda ne boste našli ljudi, ki ne bi častili Boga ali neke sile. Če ateistični misleci ali znanstveniki, polni materialističnega pogleda, ne častijo Boga, so pogosto nagnjeni k čaščenju velikih mož in junakov ali kakšnega ideala, ki so ga povzdignili v Moč. Buda ni učil ničesar o Bogu. Posledica tega je bila, da so ga njegovi privrženci začeli častiti. Na Kitajskem so ljudje začeli častiti prednike, saj jih niso učili naj častijo Boga. Celo nepismeni ljudje častijo neko Moč ali duha. Skratka, ljudje ne morejo, da ne bi častitli. To željo po čaščenju, od katere se človek ne more oddaljiti, je v njem ustvaril Stvarnik, da bi bil pod vodstvom te želje v skupnosti s svojim Stvarnikom ali užival večno občestvo z njim.

2. In tisti, ki zaradi trme ne verjamejo v Boga, čeprav so jim za njegov obstoj predloženi argumenti, ki temeljijo na načrtu in redu, ne bodo verjeli vanj, tudi če bi ga videli. To pa iz dveh razlogov. Če se jim Bog razodene in jim daje razloge za dokazovanje svojega Božanstva, razloge, ki temeljijo na božanski logiki, ga ne bodo mogli razumeti, saj bodo takšni razlogi daleč nad dosegom njihove človeške logike in filozofije. Če pa jim po drugi strani navaja razloge po kanonih človeškega znanja, ga bodo oni tudi prezirali in rekli: "Seveda, vse to poznamo. Bog ni veliko boljši od nas, saj se zdi, da je njegov način razmišljanja le podoben našemu. Morda je nekoliko višji od človeka, a nič več."

3. Človek je del vesolja in je njegovo ogledalo, zato je v njem upodobljeno stvarstvo, vidno in nevidno. Na tem svetu je edino bitje, ki lahko razlaga stvarstvo. Je tako rekoč jezik narave. Narava govori, vendar tiho. Človek te tihe izreke narave ubesedi.

4. Človek je omejeno bitje, zato so omejeni tudi njegovi notranji in zunanji čuti. Zato ne more zaznati vseh vidikov Stvarnikove stvaritve. Da bi jih vse spoznal, potrebuje nešteto čutil. Naša maloštevilna čutila lahko zaznajo le nekaj vidikov stvarstva in njegove narave, pa še to ne v celoti. Kljub tem omejitvam ima srce predstavo Resničnosti, ki je neodvisno od razuma in katerega ustreznosti razum ne more razumeti. Človeško oko, čeprav je

samo po sebi majhno, preleti neizmerne razdalje in doseže kraje, kamor človek sam ne more. Opazuje zvezde, ki so oddaljene na milijone kilometrov, opazuje njihovo gibanje in uživa v njihovem sijaju. Prav tako oči srca gledajo v globine Božjih stvari in ta vpogled človeka spodbuja, da časti Njega, v katerem edinem so potrebe njegovega srca za vselej popolnoma zadovoljene.

17 Iskanje resničnosti

1. Modre moše z Vzhoda, ki so prišli iz daljne dežele, je zvezda vodila k Soncu Pravičnosti. Ti moše, ki so prišli od daleč, so uresničili željo svojega srca, ko so videli in častili Kralja Pravičnosti, medtem ko je njegovo lastno ljudstvo, Judje, na neki način zavrnilo in križalo Njega ter izgubilo svoj blagoslov. Ljudje z Vzhoda in Zahoda prihajajo k Njemu v iskanju Resničnosti, in ko ga najdejo, ga častijo s srcem in dušo ter se mu žrtvujejo pri Njegovih nogah. S to žrtvijo podedujejo večno življenje v Njegovem kraljestvu. Po drugi strani pa ga kristjani, ki so v nekem smislu Njegovo lastno ljudstvo, z besedami in dejanji zavračajo in premorejo nepopisno izgubo. Modreci z Vzhoda niso ostali dovolj dolgo, da bi slišali Kristusov nauk in videli njegove čudeže, njegovo križanje, vstajenje in vnebohod, zato niso imeli nobenega sporočila za svet. Prav tako nekateri iskalci Resničnosti ne živijo v blaženem občestvu z Gospodom in ne izkusijo njegove oživljajoče in odrešujoče moči, zato nimajo sporočila za svet.

2. "Kajti vsakemu, ki ima, se bo dalo in bo imel obilo, tistemu pa, ki nima, se bo vzelo tudi to, kar ima." (Mt 25,29). Če človek nima, kako mu je mogoče kaj vzeti? Morda nima nobenih talentov ali odgovornega dela, saj so mu bili ti odvzeti zaradi njegove malomarnosti, vendar mu je ostala vsaj sposobnost razlikovanja med resničnim in neresničnim. Tudi ta sposobnost razločevanja mu je odvzeta, ker je ne uporablja. Potem njegova vest postane otrpla in mrtva. Nič mu ne ostane.

3. So nekateri, katerih sposobnost razločevanja je tako mrtva, da ko s svojimi občutljivimi znanstvenimi instrumenti ne uspejo izslediti začetkov življenja na tem svetu, namesto da bi verjeli v Boga kot vir vsega življenja, začnejo misliti, da so zarodki življenja padli z meteorjev, kar je seveda nemogoče. Če mrtva snov sveta ne more ustvariti življenja, kako lahko meteorji, ki so sestavljeni iz iste vrste snovi kot svet, povzročijo življenje? Če je snov v meteorjih drugačna od snovi na Zemlji, kako lahko zarodki iz meteorjev rastejo na tem svetu, kjer je okolje tako drugačno? Resnica je, da kjer je Božja navzočnost, tam je življenje. V vodi, naj bo vroča ali

zamrznjena, so žive žuželke. V vročih vrelih so živa bitja. To je povsod rezultat Božje ustvarjalne navzočnosti. On ustvarja življenje v vseh razmerah.

4. Resnico ali resničnost spoznamo po njenih sadovih. Kdor ravna skladno z Resničnostjo, že zdaj uživa sadove tega, v večnosti pa plačilo za svoja dobra dela. Samo Resničnost lahko zadovolji hrepenenje duše. Človek, ne glede na to, kako je padel v greh in ponižanje, ima rad in ceni resnico. Lažnivec, na primer, lahko laže sam sebi, vendar mu ni všeč, da lažejo drugi ljudje. Drugega človeka, pa naj bo sam še tako krivičen, moti, če so drugi ljudje krivični. To pomeni, da je v naravi obeh nezavedno prisotna želja po Resnici in Pravici ter njuno spoštovanje, saj ju je Pravica ustvarila, da bi lahko uživala blaženost z življenjem za Resnico in v Resnici. Če delujeta proti Resnici, bosta trpela, saj je to v nasprotju z njuno naravo in tudi z naravo Resnice, ki ju je ustvarila.

5. Resnica ima več vidikov. Vsak človek v skladu s svojimi sposobnostmi, ki mu jih je dal Bog, razkriva ali izraža različne vidike resnice. Drevo je lahko enega človeka privlačno zaradi svojih plodov, drugega pa zaradi lepih cvetov. Ljudje cenijo in razlagajo tiste vidike drevesa, ki so jim všeč. Tako bodo filozof, znanstvenik, pesnik, slikar in mistik, vsak v skladu s svojimi sposobnostmi in temperamentom, opredelili in opisali različne vidike Resničnosti, ki so nanje vplivali. Ni mogoče, da bi en človek imel vseobsegajoč pogled na Resničnost in opisal vse njene različne faze.

6. Da bi ugotovili, ali je stvar resnična ali ne, jo moramo pogledati z različnih strani. V nasprotnem primeru pride do nesporazumov in napak. Ko na primer z enim očesom gledamo ravno palico z enega njenega konca, nimamo pojma o dolžini palice. Da bi dobili pravo predstavo o palici, jo moramo videti z različnih strani. Kdor išče Resničnost z vsem umom in dušo ter jo doseže, spozna, da ga je, preden je začel iskati Resničnost, iskala sama Resničnost, da bi ga pripeljala v svoje blaženo občestvo in prisotnost; tako kot izgubljeni otrok, ki išče svojo mater in potem ko se znajde v njenem naročju, spozna, da ga je začela iskati z globoko materinsko ljubeznijo, še preden je pomislil nanjo.

18 Kesanje in odrešenje

1. Kesanje je za odrešenje potrebno, vendar samo kesanje ne more odrešiti grešnikov, če jim Božja milost tudi grehov ne odpusti. Če v človeka vržem kamen in ta umre, jaz pa se pokesam, mi takšno kesanje lahko prepreči, da bi v prihodnosti ponovil neumnost, vendar storjene škode ni mogoče odpraviti in človeku ni mogoče vrniti življenja. Samo Bog mi lahko odpusti in mrtvem človeku da priložnost, da v naslednjem življenju nadomesti izgubo, ki jo je utrpel zaradi nenadne smrti. Na ta način sta lahko rešena tako morilec kot umorjeni.

2. Samo Bog je tisti, ki lahko upravičeno kaznuje ali odpusti, saj samo on razume človekove notranje potrebe in stanja ter ve, kakšen bo izid njegovega odpuščanja ali kaznovanja. Če človek kaznuje, namen kaznovanja pogosto ni dosežen, ker ne pozna notranjih potreb in stanj krivca. V nekaterih primerih bo kazen namesto koristi povzročila škodo; medtem ko ima odpuščanje skoraj čaroben učinek pri njihovem spreminjanju. Pri drugih lahko odpuščanje pomeni več priložnosti za prekrške; kazen je potrebna, da se taki ljudje popravijo. Samo Bog pozna pravo naravo ljudi in glede na njihove potrebe jih reši tako vzrokov kot posledic njihovega greha.

3. Cilj duše je doseči resnično in trajno veselje. Vsak poskus doseganja tega cilja z napačnimi sredstvi, kot je greh, uničuje samo zmožnost duše, da uživa v sreči; zanemarjanje in opustitev zmožnosti uživanja pa vodita v njeno uničenje. Kajti Bog, ki je v svoji ljubezni v nas ustvaril te moči, sposobnosti ali čute za uživanje, želi, da bi v občestvu z njim uživali večno srečo. To je odrešenje.

4. Napuh je greh, ker samoljuben človek misli, da je več, kot je v resnici. S tem izgubi Božjo milost in pade v greh ter uniči svojo dušo. Laž je greh, ker je v nasprotju z resnico. Postopoma je vpliv nenehnega lažnivega govorjenja na lažnivca takšen, da začne lagati samemu sebi. Preneha zaupati v svoja notranja in zunanja čutila ter vedno dvomi v njihovo resničnost. Nazadnje začne dvomiti celo v Božjo ljubezen in milost ter

izgubi svoje duhovno življenje in najbogatejše Božje blagoslove. Pohlep je greh, ker pohlepni človek išče zadovoljstvo v ustvarjenih stvareh in pri tem opušča Stvarnika. Prešuštvo je greh, ker prešuštnik pretrga družinske vezi ter uniči čistost in življenje. Kraja je greh, ker tat drugim odvzame njihov zaslužek. Veselje išče v izgubi drugih. Zato je nujno, da se teh in vseh drugih grehov pokesamo in dosežemo odrešenje, da bi se v našem življenju na zemlji izpolnila Božja volja, kot se izpolnjuje v nebesih med svetniki in angeli.

5. Znanstveniki in filozofi, ki verjamejo v evolucijo, govorijo o preživetju najmočnejših z naravnim izborom. Obstaja pa še eno večje dejstvo, ki ga dokazujejo spremenjena življenja milijonov ljudi, in sicer, da v Božji selekciji preživijo nesposobni (t.i. grešniki). Pijanci, prešuštniki, morilci, roparji so bili dvignjeni iz globin greha in bede, prejeli so novo življenje miru in veselja. To je odrešenje, ki se doseže po Jezusu Kristusu, ki je prišel na svet, da bi rešil grešnike (1Tim 1,15).

19 Izvirni greh

1. Možno je, da otroci podedujejo bolezni staršev. Toda če starši izgubijo roke, noge ali oči, ni nujno, da se otroci rodijo hromi, pohabljeni ali slepi. Tako je tudi z izvirnim grehom. Otroci ne podedujejo vseh dobrih ali slabih lastnosti staršev; velik del otrokovega značaja je posledica njihovih lastnih zavestnih dejanj. Če bi podedovali vse lastnosti svojih staršev, potem ne bi mogli biti odgovorni za svoja dejanja. Sposobnosti in značaj so podedovani le v manjši meri; njihova rast ali zrelost je v veliki meri odvisna od njihovih lastnih prizadevanj.

2. Če je kakšen predmet pred svetlobo, meče senco ali ustvarja temo. Lunin mrk nastane, ker se Zemlja znajde med soncem in luno. Kadar na nas pade senca drugega predmeta, zanjo nismo odgovorni, saj sence nismo vrgli mi, temveč zunanji predmet. Ker se nahajamo v območju te sence, nas ta prizadene, vendar zanjo nismo odgovorni. Odgovorni pa smo za slabe misli, ki se kot oblaki dvigajo iz naših src in plujejo po nebu ter povzročajo temo.

3. Greh in njihove posledice, čeprav so nevarni, niso zunanji. Razen Boga in tistih, ki jim podeljuje večnost, nič drugega ni zunanje. Če bi neko drugo bitje obstajalo samo po sebi, ločeno od Boga, bi moralo imeti tudi neskončne lastnosti, ki jih ima Bog. To pa je nemogoče, ker obstaja samo En Popoln. Božji obstoj je zagotovilo idealnega reda, ki bo trajno ohranjen. Vse, kar nasprotuje njegovi naravi (t.i. zlo), v njegovi navzočnosti ne more obstajati za vedno. Zato bo vse stvarstvo, ki stiska in se muči zaradi svoje podrejenosti zlu in nečimrnosti, za vselej osvobojeno iz suženjstva pokvarjenosti v slavno svobodo Božjih otrok (Rim 8,20-22).

20 Vedanta in panteizem

1. Po Vedanti je resničen samo Bog (Brahma), vse drugo je iluzija. Človeška duša je ista kot Bog, čeprav se zaradi človekove nevednosti zdi, da je ločena. Če je to res, bi to pomenilo, da je tudi Bog podvržen iluziji. V tem primeru ne more biti Bog. Bog je v resnici prost vseh iluzij in ve vse. Vedantisti tudi trdijo, da se v globoki kontemplaciji (samadhi) bhakta s pomočjo znanja znebi iluzije (maje). Postavlja se vprašanje: Če je vse iluzija, kako lahko vemo, da privrženec, zatopljen v samadhi in njegovo znanje, ki izhaja iz tega stanja, nista iluzija?
2. Če priznamo resnico Vedante, bomo morali priznati, da je tudi Bog - človek je istoveten z Bogom - v evoluciji in da želi s pomočjo iluzij in sprememb materije doseči popolnost. Če maja tega ne stori za Boga, nam morajo vedantisti povedati, kaj je prvi vzrok maje; zaradi katerih dejanj smo zapleteni v majo; ter namen in končno dobro maje. Pravzaprav je Bog v vsem in vse je v Bogu. Toda Bog ni vse in vse ni Bog. Tisti, ki Stvarnika zamenjujejo z njegovim stvarstvom, tonejo v nevednosti.

21 Kristus, naše zatočišče

1. Čebela gre na cvet, da bi nabrala med. Med tem čudovitim opraviлом jo včasih piči pajek. Zaradi tega pika otrpne in čebela postane lahek plen pajka. Podobno nas lahko Satan napade ne le na slabih mestih, ampak tudi, ko se ukvarjamo z dobrim, koristnim in prijetnim delom. Če nismo v molitvi, obstaja nevarnost, da nas bo Satan napadel in premagal.

2. Zaradi greha vest otrpne, volja pa postane šibka in nemočna. V takem stanju se človek, ki pred seboj vidi smrt in nevarnost, pred njima ne more rešiti - tako nemočen je -, čeprav ima močno željo, da bi to storil. Nekoč sredi zime je ptica plenilka sedela na truplu, ki je plavalo proti Niagarskim slapovom, in se z njim hranila. Ko se je ptica približala slapovom, je želela zapustiti truplo in pobegniti. Vendar so bili njegovi kremplji tako primrzni, da ni mogla odleteti, ampak je padla v deročo vodo in umrla nesrečne smrti.

3. Da bi bili varni pred vsemi sovražnikovimi napadi in nevarnostmi, moramo z življenjem v skupnosti z Gospodom postati podobni njemu. V zasneženih deželah narava obleče živali in ptice v belo barvo, tako da so enobarvne z okoljem in so tako varne pred napadi. Kjer je okolje drugačno, so živali oblečene drugače. Kameleon in zalivska pliskavka lahko v hipu spremenita barvo in s tem, ko se preoblečeta v barvo okolja, pobegneta pred sovražniki. Slepe ribe pa tega ne morejo storiti, saj ne vidijo barve okolice. Na enak način je zelo pomembno imeti duhovni vid, da bi z nenehnim gledanjem v Kristusa in sledenjem Njemu postali podobni Njemu, v Njem varno živeli in bili za vedno zaščiteni pred vsemi sovražnikovimi napadi.

22 Veliki in mali sovražnik

1. Smrtonosni sovražniki človeka niso le velike živali, kot so tigri, volkovi in kače. Majhni mikrobi, ki jih lahko vidimo le pod mikroskopom in ki v nas pridejo s hrano, vodo ali zrakom, so pogosto še nevarnejši in povzročajo smrtonosne bolezni. Ravno tako niso usodni za dušo le veliki grehi, ampak so skrite, zle misli, ki so kalčki velikih in malih grehov, še bolj uničujoče. Te kalčke moramo skušati že od samega začetka odstraniti iz svojih misli, da bi bili mi in drugi prosti njihovih usodnih posledic.

2. V našem telesu so tako mikrobi zdravja (fagociti) kot tudi mikrobi bolezni (bakterije). Če se v kakršnih koli okoliščinah zarodki bolezni povečajo in preglasijo zarodke zdravja, človek zboli in, če se ne zdravi pravilno, umre. Če pa so klici zdravja močnejši, se uprejo klicem bolezni in jih uničijo, človek pa uživa popolno zdravje. Podobno naše dobre misli premagajo naše slabe misli in nam pomagajo, da uživamo trdno zdravje, osvobojeno razdejanja greha. Te zmage ne moremo doseči brez pomoči Svetega Duha, ki je vir vse dobrote, veselja in popolnega življenja.

3. Nekatere ljudi zle misli tako prevzamejo, da se zdi, da izgubijo vse upanje, in v velikem obupu storijo samomor. Toda namesto da bi se ubili, bi morali z Božjo pomočjo raje ubiti tiste misli, ki ubijajo njihovo upanje in sposobnost zmage. Namesto da bi uporabljali strup ali smrtonosno orožje, da bi končali svoje življenje, moramo uporabljati duhovno orodje, kot je molitev, da bi uničili zlo, korenine in vse ostalo. Potem ne ubijamo sami sebe, temveč se rešujemo in s tem pomagamo tudi drugim, da se rešijo.

4. Tudi sebičnost je na nek način samomor, saj nam je Bog dal določene sposobnosti in lastnosti, da bi jih uporabili v korist. S tem, ko pomagamo drugim, najdemo novo veselje in pomagamo tudi sebi. To je zakon našega notranjega bitja. Če ne pomagamo drugim, to veselje izgubimo. Če ne ljubimo svojih bližnjih kot sebe, ne ubogamo Boga. Takšna neposlušnost nas prikrajša za veselje, ki je hrana naše duše. S takim stradanjem ubijamo sami sebe. Sebični človek misli, da dela za svojo korist, vendar nezavedno dela veliko škodo samemu sebi. Če bi se lahko vsakdo odločil,

da se odpove sebičnosti, bi prenehali vsi prepiri in boji na svetu in zemlja bi postala nebesa. Vsi grehi izvirajo iz sebičnosti. Zato nam je naš Gospod naročil, naj se odpovemo sebi in mu sledimo (Lk 9,23).

5. Če nenehno kritiziramo in obtožujemo druge, delamo veliko škodo tako njim kot sebi. Če pa opustimo samohvalo in kritiziramo sebe, nas to poboljša, nas naredi sočutne in ljubeče do drugih. Na ta način bomo koristili tako drugim kot sebi. In podedovali bomo obljubljeni deželo, ki je kraljestvo resnične ljubezni.

23 "Tujci in romarji na zemlji"

1. Filozof je potoval po svetu, da bi našel kraj popolnega miru in počitka. Namesto tega je povsod našel greh in žalost, trpljenje in smrt. S tako pridobljenim znanjem in izkušnjami je prišel do sklepa, da ta svet ni namenjen temu, da bi bil naš stalni in resnični dom; ampak da je tisti resnični dom, po katerem tako globoko hrepenimo v duši, drugje. Tam bo duša našla popoln počitek.

2. Nekoč so v bližini Mehiškega zaliva ujeli ptico in jo poslali v tisočtristo kilometrov oddaljen kraj. Bila je zaprta v tesno kletko in ni vedela, po kateri poti jo peljejo. Ko pa je odrasla, se je brez kakršnegakoli vodstva ali pomoči vrnila na isti kraj, od koder so jo odpeljali. To je storil instinkt. Prav tako človek, čigar vest je po Božji milosti živa, zapusti ta minljivi svet ter z vodstvom in pomočjo Svetega Duha doseže nebesa, večni dom, za katerega je bil ustvarjen.

3. Naravoslovec je odnesel jajca slavca v hladno deželo in upal, da bodo ptice, ko se izvalijo, to deželo označile za svoj dom in tam ostale. Izvalili so se, po poletju pa so odleteli v svoj domači kraj in se nikoli več niso vrnili. Podobno velja za nas, čeprav smo rojeni na tem svetu, nismo za ta svet. Takoj ko pride čas, da zapustimo telo, se bomo preselili v svoj večni dom.

4. Ob smrti duša ne umre, niti ne odide v nek oddaljen kraj. Toda s smrtjo začne novo življenje in vstopi v novo stanje. Kakor otrok, ki pride iz materinega telesa, začne novo življenje z vstopom v novo stanje, vendar svet ali kraj, v katerem živi, ostaja isti, tako duh po izstopu iz telesa vstopi v veliko boljše duhovno stanje, čeprav svet, v katerem živi, ostaja isti. Otrok v maternici in duh v telesu ostajata v nevednosti glede svojega prihodnjega stanja, saj je to skrito njunim očem. Otrok, ko pride iz maternice, ne more videti maternice, iz katere je prišel, in duša, ko zapusti telo, razen pod določenimi pogoji, ne more videti fizičnega sveta, iz katerega je prišla, saj naprej živi v duhovnem svetu, fizični svet pa je le groba snov, ki je vpeta v duhovnega. Kakor se s prerezom popkovine otrok

odtrga od materinega telesa, tako se duh odtrga od telesa s prerezom srebrne vrvice (Prid 12,6). Materina maternica za otroka in telo za dušo sta kraja priprave na prihodnost. Iz telesa duh preide v Božjo navzočnost, kjer doseže svojo pravo usodo in popolnost.

24 Vera in čistost

1. Brez vere ni mogoče opraviti nobenega dela, ne duhovnega ne posvetnega. Če ne bi verjeli drug v drugega, bi bilo življenje na svetu nemogoče. Ko je vse tako zelo odvisno od vere, kakšna sramota je, če ne zaupamo v tistega, ki je v naši naravi ustvaril zmožnost vere! Seveda, če bi bilo naše znanje neskončno, vera ne bi bila potrebna; ko pa je naše znanje tako omejeno, da je skoraj nič, potem bomo na tem svetu vedno potrebovali vero. In pravzaprav tudi na naslednjem svetu, saj tudi takrat naše znanje ne bo neskončno. Vera je, tako kot ljubezen, tista dušna veja, ki se oklepa Boga, poganja veje in liste ter prinaša obilne duhovne sadove.
2. Po veri prejmemo krst z ognjem Svetega Duha. Brez tega ognja krst z vodo ni dovolj za čistost in odrešenje. Srebro in zlato lahko voda očisti le od zunaj, saj ne more prodreti vanju in ju očistiti. Za njuno prečiščevanje je potreben ogenj. Za popolno očiščenje duše je potreben krst z ognjem Svetega Duha.

25 Kristusova razodetja

1. Brez prejema Svetega Duha ne moremo razumeti Kristusove veličine in božanskosti, čeprav mu lahko sledimo vse življenje. To je jasno razvidno iz izkušenj učencev. Kristus je učence poklical od nižjega k višjemu in plemenitejšemu delu, od ribičev k ribičem ljudi. Z Njim so živeli tri leta. V teh letih so opravljali plemenito delo. Ljudem so oznanjali dobro novice o odrešenju. Ko pa je bil Kristus križan in pokopan, so bili vsi njihovi upi položeni v njegov grob. Učenci so se spet vrnili k staremu delu, ki so ga prej opravljali za svoje preživetje. Toda Kristus, za katerega so mislili, da je mrtev, je vstal od mrtvih in se jim večkrat prikazal. Enkrat, ko se je prikazal svojim učencem ob Galilejskem jezeru, ga je Peter prepoznal kot Gospoda in ga je bilo tako sram, da je skočil v vodo, da bi se skril. Za to sta bila najverjetneje dva razloga. Prvi je bil, da je prvič po svojem zanikanju videl Kristusa in da ga je bilo sram, saj je mislil: Svečano sem izjavil, da bom za Kristusa dal celo svoje življenje in da ga nikakor ne bom zanikal. Toda zanikal sem ga. Kako naj zdaj stojim pred Njim? Drugi razlog je najverjetneje ta, da ga je bilo sram, ko se je zavedel, da so bili pred tremi leti prav na tem kraju skupaj z drugimi učenci poklicani k velikemu delu, da privedejo ljudi h Kristusu, in da so po treh letih opustili to plemenito službo ter se vrnili k staremu delu in ga opravljajo na istem kraju, medtem ko bi morali nadaljevati veliko delo, h kateremu jih je poklical Kristus. Ko je Kristus vstal od mrtvih, je oživel tudi njihovo mrtvo upanje, in ko so potem prejeli polnost Svetega Duha, so na novo spoznali Kristusovo božanstvo. Kljub preganjanju in mučeništvu so do konca življenja nadaljevali z oznanjevanjem Jezusa in njegovega nauka, za katerega so bili poklicani.

2. Trenutno je veliko kristjanov, ki sledijo Kristusu, ne da bi v svojem notranjem življenju izkusili njegovo veličino in božanskost. Tako so zašli s poti. Mislijo, da je bil Kristus velik in popoln človek, ki je živel in umrl pred stoletji. Toda tistim, ki se pokesajo in molijo, se ponovno razodene v svoji slavi in moči, kot sv. Pavlu. Obnovijo občestvo z njim in mu z močjo Svetega Duha zvesto služijo do konca svojega življenja.

26 Ponižnost

1. Če v nas ne prebiva Kristusov duh, ne moremo biti ponižni in krotki kot On, ki je kot Bog prevzel podobo služabnika (Flp 2,6-7). V svojih srcih ne smemo dati prostora lažnemu napuhu in pozabiti, kaj v resnici smo. Zaradi napuh se bomo oddaljili od Resnice in se uničili. Čeprav smo dosegli večji napredek kot drugi ljudje, ne smemo pozabiti, da sta diamant in premog narejena iz iste snovi, tj. ogljika. Zaradi različnih pogojev sta dobila tako različne oblike, vendar lahko diamant, čeprav je tako dragocen, zgori enako kot premog.
2. Ko stojimo na robu prepada in pogledamo navzdol, se nam zavrti v glavi in nas je strah, čeprav je globina morda le nekaj sto metrov. Nikoli pa nas ni strah, ko se zazremo v nebo, čeprav naše oči segajo v veliko večje višine. Zakaj? Ker ne moremo padati navzgor. Obstaja pa nevarnost, da pademo navzdol in se raztreščimo na koščke. Ko pa gledamo v Boga, čutimo, da smo v njem varni in da nam ne preči nobena nevarnost. Če pa odvrnemo obraz od Njega, nas napolni strah, da ne bi padli iz Resnice in se razbili na koščke.

27 Čas in večnost

1. Resnični čas, to je čas v odnosu do resničnosti, je večnost. Čas, kot ga poznamo, je minljiva senca tega resničnega časa. Za Boga ni preteklosti in prihodnosti, vse je sedanjost. Ker je v znanju neskončen, sta Preteklost in Prihodnost pred njim. Za nas pa Sedanjost ne obstaja, saj je le prehajanje Prihodnosti v Preteklost. Vsak trenutek se pojavi iz Prihodnosti in z nepredstavljivo hitrostjo zdrsne v Preteklost. Tudi Preteklost in Prihodnost za nas ne obstajata, saj sta izven našega dosega. Zato za nas Čas nima resničnosti. Ko se prebudimo iz spanja, komaj opazimo, koliko Časa je minilo med spanjem. Tudi v budnih trenutkih je Čas tako neresničen. V žalosti in trpljenju se zdi, da je dan eno leto, v veselju pa, da je leto en dan. Čas torej nima Resničnosti, saj je Resničnost resnična v vseh okoliščinah, mi pa nimamo občutka za Čas, saj smo bili ustvarjeni za Resničnost, ki je Večna.

2. Leto, mesec, dan in ura, minuta, sekunda tvorijo to, kar imenujemo čas, glede na dogodke ali spremembe predmetov v prostoru. Vzemimo katerikoli predmet v prostoru; njegova sprememba ustvarja Čas. Ko se sprememba dogaja, je sedanjost; ko se je sprememba zgodila, je preteklost; ko se bo sprememba šele zgodila, je prihodnost. Ko se predmeti spreminjajo, se z njimi spreminja tudi Čas, ki se spreminja v Prihodnost ali Preteklost. Po drugi strani pa Resničnost ne spreminja niti sebe niti večnosti, s katero je povezana.

3. Čas se lahko spremeni in se izgubi v pozabi. Toda vse, kar smo storili v Času, se ne bo nikoli izbrisalo, temveč bo prešlo v Večnost. "Svet in njegovo poželenje mineta; kdor pa izpolnjuje Božjo voljo, ostane vekomaj" (1Jn 2,17).

Konec

